

Arrest

nr. 254 434 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 januari 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 28 oktober 2020 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Abuja, met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Op 12 januari 2021 werd deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op 28/10/2020 een visumaanvraag werd ingediend door A. F., geboren op 20/08/1972, van Nigeriaanse nationaliteit, om in België haar echtgenoot A. G., geboren op 15/09/1985, van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek".

Overwegende dat mijnheer A. G. een huurcontract voorlegt van een appartement gelegen in de (...). Overwegende dat echter in het huurcontract het volgende vermeld staat: "Het gezin van de huurder is samengesteld uit één persoon, met name de huurder zelf. Het is de huurder verboden, zelf tijdelijk onderdak te verschaffen aan personen die geen deel uitmaken van zijn gezin, zonder schriftelijke toestemming van de verhuurder". Een dergelijke toestemming werd niet voorgelegd. Hierdoor dient besloten te worden dat betrokkene niet aannemelijk maakt over behoorlijke huisvesting te beschikken die toelaat het familielid dat gevraagd heeft om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld.

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd..(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Enig middel: schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 41 van het Handvest, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

Eerste onderdeel.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek:

"Staat van het gehuurde goed.

(§ 1.) Het gehuurde goed moet beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. (Onverminderd de normen betreffende de woningen, opgesteld door de Gewesten bij het uitoefenen van hun bevoegdheden, moet het verhuurde goed beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid.

Deze voorwaarde wordt beoordeeld door te verwijzen naar de staat van het verhuurde goed op het moment dat de huurder ervan in het genot.); Of deze voorwaarde is vervuld wordt beoordeeld aan de hand van de staat van het goed op het ogenblik dat de huurder in het genot ervan treedt.

(De Koning stelt de voorwaarden vast waaraan ten minste voldaan moet zijn opdat het gehuurde goed beantwoordt aan de vereisten bepaald in het eerste lid.

(De in het vorige lid beoogde minimumvoorwaarden zijn van dwingend recht en moeten bij de huurovereenkomst worden gevoegd.) Indien de door de vorige leden voorgeschreven voorwaarden niet zijn vervuld, heeft de huurder de keuze of wel de uitvoering te eisen van de werken die noodzakelijk zijn om het gehuurde goed in overeenstemming te brengen met de vereisten van het eerste lid, ofwel de ontbinding van de huurovereenkomst te vragen met schadevergoeding.

In afwachting van de uitvoering van de werken, kan de rechter een vermindering van de huurprijs toestaan.)

(§ 2. Met toepassing van de artikelen 1720, 1754 en 1755 van het Burgerlijk Wetboek op de huurovereenkomsten geregeld door deze afdeling, is de verhuurder verplicht tot alle herstellingen,

andere dan de huurherstellingen. Deze herstellingen andere dan de huurherstellingen kunnen door de Koning worden gedefinieerd, bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Deze bepalingen hebben een dwingend karakter en zullen uitwerking hebben voor de huurovereenkomsten die ondertekend worden na de inwerkingtreding van dit artikel.)”

Dit artikel uit het Burgerlijk Wetboek wordt aangehaald om de visumaanvraag van de verzoekster te weigeren.

De bestreden beslissing vermeldt:

“Overwegende dat mijnheer A. G. een huurcontract voorlegt van een appartement gelegen in de (...). Overwegende dat echter in het huurcontract het volgende vermeld staat: “Het gezin van de huurder is samengesteld uit één persoon, met name de huurder zelf. Het is de huurder verboden, zelf tijdelijk onderdak te verschaffen aan personen die geen deel uitmaken van zijn gezin, zonder schriftelijke toestemming van de verhuurder”. Een dergelijke toestemming werd niet voorgelegd. Hierdoor dient besloten te worden dat betrokkene niet aannemelijk maakt over behoorlijke huisvesting te beschikken die toe laat het familielid dat gevraagd heeft om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek II, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld. ”

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de beslissing.

De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekening gehouden met de juiste betekenis van de volgende tekst:

“Het gezin van de huurder is samengesteld uit één persoon, met name de huurder zelf. Het is de huurder verboden, zelf tijdelijk onderdak te verschaffen aan personen die geen deel uitmaken van zijn gezin, zonder schriftelijke toestemming van de verhuurder”.

Het is maar al te gek dat de verwerende partij uit deze tekst afleidt dat de voorwaarden voor gezinshereniging niet zijn vervuld. Door te stellen dat de verzoekster geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon/echtgenoot gaat men in de bestreden beslissing wel zeer onzorgvuldig en onredelijk te werk. Het gaat hier om de echtgenote van de referentiepersoon.

De tekst uit de huurovereenkomst stelt dat er toestemming dient gevraagd te worden voor mensen die geen deel uitmaken van het gezin, wat voor verzoekster uiteraard niet opgaat. Bij het aangaan van de huurovereenkomst bestond het gezin uit één persoon, nu uit twee, namelijk verzoekster en de referentiepersoon. Personen die geen deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon moeten toestemming krijgen van de verhuurder om er onderdak te krijgen. Men kan bezwaarlijk stellen dat verzoekster geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Er is in de bestreden beslissing sprake van muggenzifterij zonder te willen begrijpen wat die tekst nu juist betekent.

De referentiepersoon legt een addendum (van 24 januari 2021) bij het huurcontract voor om duidelijk te maken dat de verzoekster uiteraard bij haar echtgenoot kan wonen in de gezinswoning, appartement bestemd als hoofdverblijfplaats, ter interpretatie en verduidelijking van de tekst hierboven geciteerd.

Artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek handelt over de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid van de gezinswoning. De gezinswoning van de referentiepersoon voldoet aan deze voorwaarden, dit staat alleszins niet ter discussie in de bestreden beslissing. De verwijzing naar dit artikel is dan ook niet relevant gezien het appartement voldoet aan de voorwaarden van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid, zoals bepaald in het artikel. De bestreden beslissing schendt de motiveringsverplichting.

De motivering van de bestreden beslissing schendt bovendien het redelijkheidsbeginsel. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De bestreden beslissing staat dermate buiten verhouding tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.

De bestreden beslissing schendt tenslotte het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid

werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen, wat in casu niet is gebeurd.

Tweede onderdeel.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

'7. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

...

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Verzoekster wenst haar echtgenoot te vervoegen in Antwerpen. Er wordt onder andere een huurcontract voorgelegd dat volgens de verzoekster duidelijk is en haar de mogelijkheid geeft om bij haar echtgenoot te wonen. Volgens de verwerende partij voldoet het huurcontract niet. Ondertussen heeft de verhuurder zwart op wit duidelijkheid gebracht en is het verzoekster uiteraard toegelaten om samen met haar echtgenoot te wonen in het huurpand.

Wanneer de verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht uit.”

2.2.1. In het eerste onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing gesteund is op een verkeerde lezing van het huurcontract. Het huurcontract bepaalt immers dat het aan de huurder (verzoeksters echtgenoot-referentiepersoon) verboden is tijdelijk onderdak te verschaffen aan personen die geen deel uitmaken van zijn gezin zonder schriftelijke toestemming van de verhuurder. Uit deze tekst blijkt dat er toestemming dient te worden gevraagd voor mensen die geen deel uitmaken van het gezin. Verzoekster wijst erop dat niet kan worden gesteld dat zij geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Thans legt verzoekster een *addendum* voor van het huurcontract waaruit blijkt dat de verhuurder de toelating geeft dat verzoekster bij haar echtgenoot kan wonen in het appartement. Verzoekster meent dan ook dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

2.2.2. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 40ter, §2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij beschikt over een behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid te herbergen en die voldoet aan de voorwaarde die gesteld wordt aan een onroerend goed overeenkomstig artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt de aanvrager toe om zijn aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar zijn mening de aanspraken die hij meent te kunnen maken ondersteunen. De zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (*cf.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verweerder ter zake dan ook enkel toe om de bij de aanvraag voorgelegde stukken te beoordelen in het licht van de voorwaarde van voldoende huisvesting overeenkomstig artikel 40ter, §2, 2°, in functie van de Belg bij wie verzoekster zich wenst te voegen.

In casu legde verzoekster een huurcontract voor waaruit bleek dat het de huurder verboden was personen die geen deel uitmaken van het gezin onderdak te verschaffen zonder schriftelijke toestemming van de verhuurder. Het huurcontract preciseerde ook dat het gezin van de huurder slechts bestaat uit één persoon. Aangezien verzoekster geen dergelijke toestemming van de verhuurder heeft voorgelegd, is het niet kennelijk onredelijk te motiveren dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de Belg over voldoende huisvesting beschikt om verzoekster te herbergen. Het feit dat verzoekster naderhand alsnog een toelating voorlegt, is geen element waarmee het bestuur op het ogenblik van de bestreden beslissing rekening kon houden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, houdt het recht om te worden gehoord in dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De Raad merkt op dat verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag *d.d.* 28 oktober 2020 alle gegevens kon meedelen die zij nuttig achtte, waardoor zij thans bezwaarlijk de verwerende partij kan verwijten dat deze zou zijn tekort geschoten in zijn hoorplicht. Hoger werd er reeds op gewezen dat het de aanvrager van het recht op verblijf toekomt om alle bewijsstukken voor te leggen ter staving van zijn aanspraak op een verblijfsrecht.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT